

ישראל קינן ז"ל

בן רחל ויוסף קנטרוביץ

נולד: א' ניסן ה'תרס"ז - 16.3.1907

נפטר: ח' כסלו ה'תש"ן - 6.12.1989

ישראל נולד בעיירה קטנה בפלך מינסק על גבול פולין-רוסיה. כבן למשפחה יהודית מסורתית ושומרת מצוות למד ב"חדר" בתחילה, ואחר כך בביה"ס יהודי רפורמי וגם בבי"ס רוסי. מלחמת העולם הראשונה אמנם הסתיימה, אך הכל היה עדיין סוער. חבלי ארץ גדולים עוברים משליטת מדינה אחת לשניה. אבי המשפחה שחייב לרגל עסקיו, לנוע בין המשפחה המתגוררת בצד אחד של הגבול לבין החוה החקלאית שנותרת בצידו האחר, נתפס ע"י הפולנים המוציאים אותו להורג על לא עוול בכפו. לא עובר זמן רב וגם אמא נפטרת משברון-לב, ואחריה עוד אח ואחות. בגיל 15 נאלץ ישראל להפסיק את לימודיו ולצאת לעבודה.

כאשר מתחילה פעילות ציונית בעיירה, הצטרף ישראל לתנועת השוב"צ ואח"כ ל"החלוץ". בהכשרה הוא משתלב במהירות וכולט בהתלהבותו ובחריצותו. דבר שמקנה לו את הסרטיפיקאט - אישור העליה לא"י, לאחר זמן קצר, יחסית. את מעט האישורים אז נתנו לטובים ביותר, וישראל היה חלוץ רציני, אידיאליסט, כזה שבטוח ישאר קיבוצניק. ואכן כזה היה כל חייו.

מיום בואו, בקיץ 1935, לגשר ועד מותו היה חבר קיבוץ, חוץ מתקופה קצרה בתקופת המאורעות שבה היה "שומר רוכב" על גבי סוס, וחצי שנה ב"נהריים", עבר ישראל כל שנותיו בשדה - בחקלאות, בעיקר בכרם ועם חיסולו, באבוקדו.

על מסירותו והתמדתו בעבודת השדה במשך למעלה מיובל שנים קיבל ישראל ביום העצמאות האחרון צל"ש מיוחד מטעם המועצה האזורית של עמק-הירדן.

ולא יהיה זה מוגזם לומר שכל מי שעבד במחיצתו "נדלק" עליו כמו שאומרים הצעירים בימינו. איזו רצינות בעבודה ביחד עם חוש הומור, איזה כושר וכח סבל צריך כדי להתגבר על התקפי-לב חמורים כל-כך. "תשמור על עצמך" אמרו לו והזהירו אותו מאות פעמים. אך זהו משפט שישראל לא היה יכול ולא רצה לקלוט ולקבל. "מה שלום קנטרוביץ?" שאלו בחרדה עשרות חברים כל יום, כאשר היית בבית-חולים בשבועות האחרונים. ידענו שכבר עברת את ה-80, כבר לא ילד... אבל קיווינו... קיווינו שתצליח להתגבר, כמו בפעמים הקודמות...

כל-כך רצינו...

החורף הגיע... הרוח מיבבת. בגינות בתינו מִשִּׁיר הקור את עלי הגפנים המתכוננות לתנומת החורף, עד בוא האביב והליבלוב...

אבל אתה עצמת עיניך לשנת-נצח...

לילה טוב ושינה נעימה לך, "קנטה" יקרינו.

עמליה דיין

יום הקבורה, ט' כסלו תש"ן